

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.M., zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 05.02.2016 č.j. DSH/309/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, odboru dopravy, č.j. MeRo/11743/OD/15 ze dne 18.11.2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „***zákon o silničním provozu***“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.500,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že je výrok rozhodnutí neurčitý, neboť existuje několik obcí se

jménem Strašice, stejně jako obcí Olešná. Dále se dům č.p. 28 v obci Strašice podle žalobce nenachází na silnici II./117. Podle žalobce také ve spise není uvedeno, že žalobce se měl dopustit spáchání přestupku u domu č.p. 28. Nelze podle žalobce odhlédnout od skutečnosti, že úprava nejvyšší povolené rychlosti v obci Strašice u domu č.p. 28 a na silnici č. 117 je rozdílná, kdy v komunikacích přiléhajících k domu č.p. 28 je nejvyšší povolená rychlost jízdy 50 km/h, avšak na silnici II./117 je nejvyšší dovolená rychlost jízdy v určité části 70 km/h a jinde 90 km/h. Na fotografii z měření je uvedena nesprávná blíže nespecifikovaná obec Strašice. Teprve policisté jako svědkové uvedli, že měření bylo provedeno na silnici č. II./117 v obci Strašice ve směru na část obce Smolárna. Správní orgán tedy místo spáchání přestupku specifikoval blíže až v odůvodnění rozhodnutí na základě výpovědí svědků, když současně uvedl, že správnímu orgánu bylo známo místo přestupku z jiné úřední činnosti. Žalobce tvrdil, že nevěděl, kde se měl protiprávního jednání dopustit, až do doby, kdy mu bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno. Žalobce proto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 23.11.2010 č.j. 4As 28/2010-56, podle něhož nemohla být zcela vyvrácena námitka stěžovatele, že k měření mohlo dojít i mimo obec. Nebylo tak řádným způsobem specifikováno místo, kde došlo k naměření nedovolené rychlosti vozidla. Podle žalobce odůvodnění rozhodnutí obsahující specifikaci místa spáchání přestupku a informaci, že je správnímu orgánu známo, o jaké místo se jedná, by podle žalobce nemělo obstát. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 25.6.2015 č.j. 9As 290/2014-53, podle něhož nedostatečné vymezení skutkových okolností spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze nahradit jeho specifikací v odůvodnění rozhodnutí. Podle žalobce pro rozpornost údajného místa protiprávního jednání není rovněž zřejmé, zda strážníci měřili v úseku komunikace, ve kterém měli schváleno rychlost měřit. Žalobce rovněž namítal porušení § 77 zákona o přestupcích v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo uvedeno, že s odsouzením za přestupek je spojen i bodový postih. Tento je druhem sankce ve smyslu rozsudku NSS ze dne 26.10.2015 č.j. 6As 114/2014-69, podle něhož je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., trestem ve smyslu článku 60 odst. 6 Listiny. Žalobce rovněž v žalobě namítal, že žalovaný konstatoval spáchání přestupku z nevědomé nedbalosti, což správní orgán považoval za zjištěné, současně se však uvádí, že míra zavinění nebyla prokazatelně známa. Podle žalobce je tímto rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalobce nadto v žalobě tvrdil, že v době spáchání přestupku byl mimo Českou republiku (dále jen „**ČR**“) a vozidlo si půjčil jeho kamarád, pan Jiří Pek, jehož žalobce navrhl vyslechnout jako svědka. Žalobce dále namítal, že obsahem spisu není oznámení přestupku pořízené bezprostředně po zastavení vozidla, které by referovalo o přítomnosti žalobce na místě kontroly. Oznámení o přestupku ze dne 13.10.2015 bylo vypracováno v kanceláři obecní policie až den po údajné kontrole. Toto oznámení obsahuje údaje z občanského průkazu žalobce, tedy údaje, kterými se podle žalobce mohl při silniční kontrole prokázat kdokoli, kdo měl k dispozici vozidlo žalobce, ve kterém si žalobce zapomněl občanský průkaz. Žalobce rovněž tvrdil, že mu nebylo umožněno se k tomuto podkladu pro rozhodnutí vyjádřit, neboť součástí podkladů, které jako kompletní policejní spis od policejního orgánu obdržel, tento doklad nebyl. Žalobce navrhl provést důkaz datovou zprávou za účelem prokázání, že tento podklad neměl žalobce od správního orgánu k dispozici, ač mu bylo vyhověno v jeho žádosti o zaslání kompletního policejního spisu. Ani výpovědi policistů nejsou podle žalobce s to prokázat, že byl při silniční kontrole změřen a zastaven právě žalobce, neboť neuvedli při výpovědi, jak ověřili podobu řidiče s podobou osoby zobrazené na občanském průkazu. Za účelem prokázání, že neřídil, žalobce navrhl

provedení rekognice. Žalobce dále poukázal na ustanovení § 79a silničního zákona, podle něhož může obecní policie měřit rychlost výhradně na místech určených policií. Samotný materiál však neobsahuje hodnověrný důkaz o tom, že Městská policie Strašice tímto oprávněním v předmětné době disponovala. Podle žalobce listina ze dne 9.6.2009 nebyla v době údajného přestupku platná. Dále byla doručena tohoto dne na podatelnu Policie České republiky (dále jen „PČR“), Dopravní inspektorát Rokycany, avšak není z něho zřejmé, že by PČR toto schválila. Ani není z listiny zřejmé, pro jaký časový úsek bylo PČR povoleno měřit. Žalobce také v žalobě namítal, že nebylo prokázáno, že by měřicí zařízení bylo ověřeno. Podle žalobce jediným důkazním prostředkem prokazujícím překročení rychlosti je fotografie z měření, která není přípustným důkazním prostředkem podle § 51 odst. 1 správního řádu (dále jen „s.ř.“), neboť provedenému měření nesvědčí ověření. Z fotografie měření totiž není zřejmé, že by šlo o stejný přístroj, jehož platnost osvědčuje ověřovací list, který je součástí spisu. Žalobce zpochybňoval i použité měřicí zařízení, které využívá laserovou technologii s tím, že přesnost těchto zařízení je v zahraničí zpochybňována. Žalobce poukázal na dokument televize BBC, z něhož má vyplývat, že rychlost může být měřena až s rozdílem 30 mil/h, tedy 90 km/h, a na článek v DailyMail dostupný na stránkách těchto novin. Ke Slip Effectu dochází podle žalobce i při automatickém měření na stativu a návod sice uvádí, že v takovém případě zařízení ukončí měření chybovým hlášením, avšak z uváděných zdrojů podle žalobce jednoznačně vyplývá, že tomu tak není. Slip Effect nedokáže takové zařízení rozpoznat. Žalobce navrhl kromě důkazů dokumentem BBC a zprávy DailyMail také znalecký posudek, kterým by mělo být prokázáno, že nedošlo ke vzniku Slip Effectu. Dále žalobce navrhl provést vyšetřovací pokus s předmětným zařízením, při němž budou provedeny testy ukazované v dokumentu BBC, čímž má být prokázáno, že ani toto zařízení není s to Slip Effect zaznamenat. Podle žalobce dále v rozporu s § 79a silničního zákona nebylo prokázáno, že by měření v daném místě vedlo ke zvýšení bezpečnosti v provozu na pozemních komunikacích. K tomu je podle žalobce nutné, aby správní orgány zjistily informace, kolikrát je v daném místě prováděno měření rychlosti a jak tato měření rychlosti jsou zpětně vyhodnocována a zda je v důsledku toho daný úsek vyhodnocen jako nebezpečný. Žalobce rovněž nesouhlasil s hodnocením výše uložené pokuty. Pokud jsou záznamy v evidenční kartě řidiče, podle žalobce k nim nemohl správní orgán přihlížet, neboť evidenční karta nebyla obsažena ve spise. Forma zavinění nevědomá nedbalost je okolností, která mu nemohla být kladena k tíži. Správní orgán uváděl, že přihlédl i k době spáchání přestupku, aniž by vyslovil úvahu, která by zakládala přítěžující okolnost. Žalobce také namítá neprokázání, že by se v době spáchání přestupku pohybovalo v okolí větší množství chodců a obecné konstatování o frekvenci předmětného úseku nemůže být podle žalobce kladeno žalobci k tíži. Nadto nebylo prokázáno, že byla překročena rychlost v blízkosti přechodu a autobusové zastávky.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že NSS opakovaně judikoval, že je obecně vhodné, aby obviněný neuchovával paletu svých námitek na pozdější dobu, ale uplatnil ji již v prvním stupni řízení. Jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek u obou instancí správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o pochybnostech o zjištění skutkového stavu jevit dle kontextu věci jako účelová. NSS v rozsudku ze dne 23.4.2015 č.j. 2As 215/2014-43 konstatoval, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací

řízení v plné apelaci. Účastník řízení o přestupku nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu správnosti správních rozhodnutí. V dané věci správní orgán zjistil skutkový stav tak, že měl nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se žalovaný dopustil přestupku tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Žalobce v průběhu celého přestupku zůstal pasivní. Podle rozsudku NSS ze dne 23.4.2015 č.j. 2As 215/2014-43 správní soudnictví zde není proto, aby nahrazovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesností GPS souřadnic, která byla účelově uplatněna až před krajským soudem. V rozsudku ze dne 18.6.2015 č.j. 7As 93/2015-36 se uvádí, že pokud stěžovatel poukazuje na to, že po provedení dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, NSS konstatoval, že toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to aktivně pokusily. Podle žalovaného je v dané věci zřejmá procesní strategie žalobce nečinit ve věci podání a ponechat správní orgány v nevědomosti, co do rozsahu přezkumu věci, v naději, že pominou něco, s čím bude možno spojovat zrušení rozhodnutí o přestupku. Z citované judikatury lze podle žalovaného vyvodit jediný logický, racionální, zákonný závěr, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoli uvádět, pokud však přistoupí na tuto strategii, musí počítat s tím, že ho mohou postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány. Pro odvolání ve správním řízení platí omezený revizní princip. To znamená, že odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumá v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek, které žalobce uvedl v žalobě, mu byla známa po přečtení odůvodnění správního orgánu I. stupně a mohly být známy jen žalobci. K otázce identifikace místa spáchání přestupku žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 17.6.2015 č.j. 6As 65/2015-43, podle něhož hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí zachycen pokud možno co nej přesněji, je právní jistota za účelem vyloučení záměny skutku. Na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí je třeba klást přísné nároky, nemůže se současně jednat o nároky přemrštěné, které by odhlížely od smyslu a účelu specifikace skutku. Podle žalovaného z judikatury vyplývá, že určitost místa spáchání přestupku je nutno hodnotit individuálně s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem případu. Zakročující strážníci popsali místo přestupku jako místo měření na silnici II./117 v obci Strašice, ve směru na Smolárnu. To koresponduje s oznámením přestupku, podle něhož bylo měřeno v obci Strašice, a které bylo doplněno výřezem ze serveru mapy.cz s ohraničeným úsekem měření. Správní orgán poté doplnil, že je mu z úřední činnosti místo známo, a uvedl, že měření proběhlo tak 150 až 200 m před označníkem obce Strašice v přehledném úseku silnice bezprostředně předcházející křižovatce s místní komunikací. Z místní znalosti správní orgán doplnil č.p. domu, kde měření probíhalo, a odkázal na veřejně dostupné zdroje, jako www.mapy.cz či google.maps.cz. Žalovaný předložil výřez z www.mapy.cz s označením č.p. 28 korespondující s pořízenými snímky zachycujícími autobusovou zastávku, což podle žalovaného jednoznačně vyvrací tvrzení žalobce, že dům č.p. 28 se poblíž této komunikace nenachází. Trest bodového hodnocení není druhem trestu předvídaným zákonem o

přestupcích, který má být ukládán samotným rozhodnutím o přestupku, když nastává ze zákona právní mocí rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce se k věci vůbec nevyjádřil, nemohl správní orgán posoudit jeho vnitřní vztah k zavinění přestupku a prokázat vyšší formy zavinění a konstatuje, že o překročení rychlosti žalobce vědět měl a mohl. Tvrzení, že vozidlo řídil někdo jiný, považuje žalovaný za zcela účelové právě s ohledem na moment uplatnění této námitky. Bylo by logické, kdyby tak zásadní tvrzení bylo uplatněno při první možné příležitosti v nalézacím řízení. Listinu prokazující oprávnění Obecní policie Strašice měřit rychlost, obsaženou ve spise, považuje žalovaný za zcela dostatečnou, neboť její platnost není časově omezena, tudíž se nelze dovolávat neplatnosti povolení. Žalovaný neměl důvod pochybovat o shodě rychloměru a ověřovacího listu ve spisu. Žalobce podle žalovaného dovozuje nestandardní postup strážníků spočívající v záměně ověřovacího listu a měření neověřeným rychloměrem, aniž by svoje podezření jakkoliv podložil. Stejně záludně napadá žalobce správnost měření s odkazem na zahraniční internetové zdroje. Z pořízeného snímku jednoznačně vyplývá, že rychlost byla naměřena bezchybně, když je na ní zachyceno vozidlo se zobrazeným záměrným křížem. Relevanci dokumentů BBC považuje žalovaný za nulovou. K měření rychlosti na území ČR jsou používány pouze rychloměry schválené Českým metrologickým institutem. Odvolací orgán nemá důvod zpochybňovat měření rychlosti právě tímto schváleným a platně ověřeným silničním rychloměrem. Správní orgán neměl důvod více se správností měření zabývat, neboť neměl o jeho správnosti žádné pochyby, a zde lze zdůraznit procesně-pasivní strategii žalobce, který proti správnosti měření celou dobu správního řízení nic nenamítal. Dále není podle žalovaného pravdou, že by se ve spise nenacházel výpis z evidenční karty řidiče. Skutečnost, že se místo přestupku nacházelo v blízkosti autobusové zastávky, prokazuje pořízená fotografie a není nutné prokazovat, zda v konkrétní chvíli se v místě pohybovali chodci.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku sepsané Obecní policií Strašice dne 13.10.2015, podle kterého dne 12.10.2015 v 11:41 hod. se dopustil přestupku v obci Strašice žalobce s motorovým nákladním vozidlem značky Mercedes RZ ... tím, že překročil rychlost v obci, když před odečtením odchytky byla naměřena rychlost 76km/h. S uložením blokové pokuty žalobce nesouhlasil a žádal o správní řízení. Podle žádosti Obecní policie Strašice ze dne 9.6.2009 o schválení určených úseků pro účely měření rychlostních limitů obecní policií a podle odpovědi na tuto žádost ze strany PČR ze dne 9.6.2009 byly určeny úseky specifikované v mapce obce Strašice ve vztahu k silnici II. třídy č. 117. Správní spis obsahuje také ověřovací list k rychloměru výrobní číslo 101/006 s platností do 9.3.2016. Záznam z radaru zachycuje zadní část nákladního vozidla s čitelnou RZ a s údaji o naměřené rychlosti, číslo snímku, vzdálenost měření 56 metrů, zaměřovací kříž uprostřed fotografie, limit rychlosti 50 km/h a čas měření a šipka určující, že bylo měřeno na odjezdu. Na místě přestupku byla pořízena fotodokumentace dokladů žalobce a vozidla. Na č.l. 13 je založen výpis z evidenční karty řidiče ze dne 19.10.2015.

Při jednání dne 10.11.2015 (v nepřítomnosti žalobce) svědek L. F. uváděl, že v předmětném období prováděl s kolegou měření rychlosti na silnici č. II./117 vedoucí obcí Strašice ve směru na část obce Smolárna. Jde o prostor před poslední zastávkou autobusu ve směru na Smolárnu. Měření prováděl jeho kolega. Svědek byl na druhém stanovišti v ústí tzv. Tankovky. Dostal od kolegy oznámení o zjištěné rychlosti nákladního vozidla Mercedes. Ve stejném okamžiku viděl svědek přijíždět předmětné vozidlo, vyloučil tedy, že by Mercedes

mezitím zastavil, či odbočil. Dle svědka byl ve vozidle jen řidič. Totožnost byla zjištěna dle občanského a řidičského průkazu. Podle svědka měření probíhalo bez potíží. Kontrola zařízení byla provedena dalším měřením.

Svědka P.K. rovněž potvrdil, že prováděli v předmětný den měření rychlosti v obci Strašice ve směru na část obce Smolárna, bylo kolem poledne. Měření prováděl svědek před poslední autobusovou zastávkou a jeho kolega byl v prostoru ústí tzv. Tankovky, kde zastavoval vozidla. Svědek zaznamenal na měřicím zařízení průjezd nákladního vozidla zn. Mercedes s rychlostí vyšší než byla zde dovolena, přičemž limit byl 50 km/h, a byl přesahován asi o 20 km/h. Za využití radiostanice toto svědek nahlásil kolegovi. Svědek potvrdil, že byl k obsluhování měřicího zařízení proškolen a že provedl měření v souladu s návodem k obsluze. Měření probíhalo podle něho bez potíží, nakonec bylo provedeno další měření před touto věcí i po této věci.

Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je místo přestupku vymezeno tak, že se jedná o silnici č. II./117 obec Strašice u domu č.p. 28 ve směru od obce Dobřív na obec Olešná v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. V odůvodnění správní orgán poukázal na listiny ze správního spisu potvrzující, že měření bylo prováděno se souhlasem PČR s tím, že se jedná o úsek Rokycany-Hořovice uvedený v bodě 1. žádosti Obecní policie Strašice ze dne 9.6.2009. Na fotografii pořízené měřicím zařízením je vozidlo jedoucí po pozemní komunikaci kolem domu směrem k autobusové zastávce. Zaměřovací bod je umístěn ve středu vozidla. Jednalo se o laserový měřič rychlosti, který byl správně zacílen na zadní plochu karoserie vozidla. Snímek je dle názoru správního orgánu dostatečně kvalitní a obsahuje potřebné údaje. Není podezření na nesprávné měření. Měření mělo i platné ověření. Podle správního orgánu I. stupně z výpovědi svědka P.K. vyplývá, že měřicí zařízení bylo užito v souladu s návodem k obsluze a proškolenou osobou. Správnímu orgánu je měření i místo zastavení vozidla známo rovněž z úřední činnosti (např. z případu č.j. MeRo/139/37/OD/14). Jde o úsek na silnici č. II./117 procházející obcí Strašice ve směru od Rokycan na Hořovice. Samotné místo měření je 150-200 m před koncem obce ve směru na Hořovice. Jde o místo bezprostředně předcházející křižovatce s místní komunikací. Po obou stranách je zastavba obytných domů. Měření rychlosti bylo podle správního orgánu zjevně provedeno za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu, neboť prováděním je zajišťována kromě represivní stránky i preventivní stránka, když postižený řidič při další účasti v provozu bude rychlostní limity dodržovat a současně generální prevence, kdy se předpokládá, že ostatní dosud nepostižení řidiči budou dodržování limitů věnovat pozornost. Správní orgán poukázal na výpis z evidenční karty řidiče, kde je uveden postih za přestupek ze dne 16.2.2015, rychlost v obci 63 km/h, a v roce 2014 byl žalobce postížen za přestupek nedodržení rychlosti v obci a jízdu rychlostí 73 km/h. Jedná se podle správního orgánu o dvakrát opakovaný přestupek s obdobnou skutkovou podstatou. Proto při ukládání sankce bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, vzhledem k ohrožení bezpečnosti provozu. V rámci zákonné sazby bylo vzato v neprospěch žalobce, že byl již ve sledované době postížen za dvě obdobná skutková protiprávní jednání. Bylo přihlédnuto k míře zavinění, k nedbalosti nevědomé, když vyšší stupeň nebyl vzhledem k absenci vyjádření žalobce prokázán, ale jisté je, že o průjezdu obcí, zejména v zastavěné oblasti, a o vyšší rychlosti, zejména z ukazatele rychloměru, vědět žalobce měl a mohl. Dále bylo přihlédnuto k času přestupku, tj. doba běžného poledního provozu, četnějšího než v noci, ale současně doba denního světla, kdy

mohl vzhledem k dobré viditelnosti řidič reagovat rychleji. V neprospěch žalobce bylo hodnoceno, že zjištěnou rychlostí žalobce řídil v blízkosti křižovatky a autobusové zastávky, kde lze očekávat četnější pohyb chodců a průjezd vozidel. Pokuta byla stanovena přibližně v polovině zákonné sazby.

Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které ani na výzvu neodůvodnil.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu správnost rozhodnutí přezkoumává odvolací orgán v rozsahu odvolacích námitek, jinak vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalobce neuvedl ani na výzvu, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá. V rámci přezkumu se odvolací orgán důkladně zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostál požadavku § 3 a § 52 správního řádu. Žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu v souladu s § 52 správního řádu. Ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí byl na podkladě důkazů tvořících ucelený řetězec vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění přestupku žalobcem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil, vyhodnotil důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně tak podle žalovaného zjistil stav věci v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

Žaloba není důvodná.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Žaloba je datována 10.4.2016, přestupek se stal dne 12.10.2015. Všechny z jeho pohledu rozhodné okolnosti tak začal žalobce uvádět po uplynutí půl roku od spáchání přestupku. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci bylo do vlastních rukou doručeno oznámení přestupku obsahující identifikaci skutku i předvolání k ústnímu jednání na 10.11.2015. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání nedostavili, ani se z něho neomluvili. Tím se žalobce připravil o možnost osobně se k věci vyjádřit a také klást doplňující otázky vyslychaným svědkům – zakročujícím strážníkům obecní policie Ing. F. a P. K. Žalobce k věci ve správním řízení nevzněl žádné námitky ani písemnou formou, např. prostřednictvím vyjádření k podkladům rozhodnutí či v odvolání, a to přestože byl žalobce k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván. Popsaný postup žalobce nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.

To platí na prvním místě o tvrzení žalobce, že namísto něho v inkriminovanou dobu řídil pan J.P. Návrhu na výslech tohoto svědka stejně jako návrhu na rekonvici soud nevyhověl z důvodu nadbytečnosti, neboť bylo prokázáno provedeným dokazováním (zejména výslechy policistů, kteří potvrdili provedení identifikace přestupce standardními úkony), že v předmětném okamžiku řídil zaznamenané vozidlo žalobce. Tento závěr není zpochybněn ani absencí oznámení přestupku sepsaného na místě přestupku, neboť byly provedeny výslechy zakročujících strážníků a současně byl opatřen dostatek důkazů (záznam

přestupku z radaru, fotokopie dokladů žalobce atd.) a jiných podkladů (např. oznámení o přestupku z 13.10.2015) prokazujících bez pochybností skutkový stav věci.

Soud shledal nadbytečným provádět důkaz datovou zprávou za účelem prokázání, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k oznámení přestupku ze dne 13.10.2015, (které mu údajně nebylo datovou zprávou zasláno), neboť v předvolání k jednání byl žalobce poučen, že při tomto jednání bude mít možnost seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, čehož žalobce nevyužil. Rovněž evidenční karta řidiče je v rozporu s tvrzením žalobce součástí správního spisu a žalobce se s ní mohl seznámit.

Důvodná není námitka, že nebylo v dané věci řádně identifikováno místo spáchání přestupku. Ze správního spisu nepochybně vyplývá, že se jednalo o zastavěnou (to vyplývá ze záznamu z radaru) část obce Strašice, která se nachází mezi Rokycany a Hořovicemi, tj. v úseku, kde je rychlostní limit 50 km/h (to je zřejmé z výpovědi svědků a z údaje na záznamu z radaru), a kde měla obecní policie časově neomezené oprávnění měřit rychlost (což prokazuje ve spise nejen žádost obecní policie ze dne 9.6.2009, ale i odpověď PCR, tj. vlastní povolení).

Není pravdivé ani tvrzení, že nebylo ve správním řízení řádně prokázáno ověření měřicího přístroje, neboť součástí správního spisu je platný ověřovací list k laserovému radaru a z ničeho nevyplývá a je pouhou nepodloženou spekulací žalobce, že by se mohlo jednat o ověřovací list k jinému než použitému radarovému zařízení. Pro nadbytečnost soud neprovedl žalobcem navržené důkazy článkem DailyMail, videodokumentem BBC, vyšetřovacím pokusem a znaleckým posudkem, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že měřicí zařízení v této konkrétní věci disponovalo platným ověřením Českého metrologického institutu, což k prokázání správnosti provedeného měření spolu s výpověďmi policistů postačuje.

Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že v dané věci bylo nutné prokazovat, zda měření bylo prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu, zjišťováním, jak často je v daném místě prováděno měření. Taková absurdní podmínka by zcela bránila provádět kontrolní měření na jakémkoli novém úseku. Nadto se soud ztotožňuje s výše shrnutým vyjádřením žalovaného, že měření rychlosti má nepochybně represivní i preventivní význam, čímž vždy sleduje zvýšení bezpečnosti silničního provozu.

Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě nevědomé nedbalosti považuje soud za správný a dostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobce měl a mohl vědět, že se pohybuje v zastavěné části obce a jako osoba disponující řidičským oprávněním měl a mohl vědět, že v obci je obecně stanoven rychlostní limit 50km/h.

Nelze akceptovat ani žalobní námitku, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Soud shledal i odůvodnění výše sankce v souladu se zákonem, když správní orgán prvního stupně správně zohlednil jako okolnost žalobci obecně přítěžující místo spáchání

přestupku, tj. v místě u autobusové zastávky (je vidět na záznamu z radaru), tj. kde se obecně pohybuje více chodců. Pro tento závěr není nutné prokazovat, zda v inkriminovanou dobu se v místě skutečně nacházelo více účastníků silničního provozu.

Soud neuznal tvrzení žalobce, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a že správně nevyhodnotily provedené důkazy. V souladu s ust. § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory. Soud není v pozici úplné apelace, soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, z pohledu provedení správního řízení bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 27. března 2017

Za správnost: Kovářiková

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně